

MARTIN STEWART

Bridget van der Puff
en de

spooktrein

ILLUSTRATIES Georgien Overwater

VERTAALD UIT HET ENGELS DOOR Sandra Hessels

LUITINGH-SIJTHOFF

Volg onze auteurs en boeken ook online.

Tekst © 2023 Martin Stewart
Illustraties © 2024 Georgien Overwater
Nederlandse vertaling © 2024 uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv,
Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Vertaling Sandra C. Hessels / Creative Difference
Oorspronkelijke titel *Bridget Vanderpuff and the Ghost Train*
Oorspronkelijk uitgegeven bij Head of Zeus Ltd, Londen
Omslagontwerp Bij Barbara
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 210 4076 9
ISBN 978 90 210 4077 6 (e-book)
NUR 282

www.lsuitgeverij.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Milo

Deel 1

De Kaarswiekstraat

1

Voetstappen

herinneringen * slothaken * verrassingen

Bridget van der Puff pakte een andere slothaak tussen haar tanden vandaan.

‘Kun je echt niet sneller?’ vroeg Tom.

Bridget perste haar lippen op elkaar tot een dun lijntje.

‘Tom Timpson,’ fluisterde ze vervolgens, terwijl ze haar Luisterglas¹ pakte. ‘Ik ga al zo snel als ik kan.’

‘Maar ik...’

‘Sst!’

1 Het Luisterglas is een van Bridgets eigen uitvindingen. Het is een lang, stethoscoopachtig ding waarmee de gebruiker geheime gesprekken kan afluisteren – of tijdens momenten van kattenkwaad kan controleren of de kust veilig is.

Bridget drukte met haar vingers op de oorschelpen. Niets. Ze hoorde alleen een briesje door het open raam en de roezemoezende geluiden van stemmen op straat, met in de verte het geruis van de zee.

‘Geen voetstappen. We hebben nog tijd.’

‘Tijd?’ vroeg Tom bits. ‘Er is helemaal geen tijd! Ik word betrap, alweer, en dan verpest ik alles.’

Bridget schudde haar hoofd. ‘Waarom het jou een goed idee leek je in een glazen kast te verstoppen is me echt...’

‘Ik zei toch sorry? Het is echt hopeloos, hè? Je krijgt me hier nooit meer...’

‘Weet je nog hoe dat in het weeshuis ging?’ vroeg Bridget snel, terwijl ze weer een andere slothaak uit haar explosie van rode krullen vandaan trok.

Tom knipperde met zijn ogen. ‘Ja, natuurlijk weet ik dat nog.’

‘Goed zo,’ zei Bridget. Ze stak dit haakje – een ringlus – schuin in het kleine koperen slot. ‘En herinner je je die berenklem nog in het kantoor van mevrouw Zuurbier?’²

Ze keken elkaar grijnzend aan.

‘Ja, natuurlijk weet ik dat nog,’ zei hij opnieuw. ‘Ik zou niet meer weten hoe vaak ze me in dat ding heeft opgesloten; ik ben de tel kwijtgeraakt.’

2 Mevrouw Zuurbier was de directrice van het Weeshuis voor On-aardse Kinderen, een afschuwelijk instituut waar Bridget en Tom tot kort geleden hadden gewoond.

‘Honderdzesenzeventig keer,’ zei Bridget, die nooit de tel kwijtraakte. Ze draaide de slothaak nog eens om en pakte een nieuwe uit haar haar; deze keer het haakje met de peuterpunt.

‘Ik heb nooit iets gedaan om die berenklem te verdienen,’ zei Tom.

Bridget trok een wenkbrauw op.

‘Ja, ja, oké,’ zei Tom en hij gooide zijn handen in de lucht. ‘Misschien dat ik zo af en toe wel...’

‘Levertraan in mevrouw Zuurbiers appelsap druppelde?’

‘Dat was jóúw idee, ik heb alleen maar...’

‘De veters van haar kolossale laarzen aan de plafondventilator geknoopt en die op standje “Jeetjemina, wat snel” gezet?’

‘Ja, oké, maar jij was degene die...’

‘Verf in haar tandpasta deed?’ viel Bridget hem in de rede.

Ze moesten er zachtjes om lachen. Toms adem liet de ruit van de vitrine beslaan.

‘Wat schreeuwde ze ook alweer altijd tegen ons?’ vroeg hij.

Bridget leunde naar achteren, trok haar haar omlaag tot over haar oren en riep met luide stem: ‘Luisterrrr, stelletje afgrijzelerlijke onderstekruipsels! Waaaaroms zijn mijn tanden zo rauw en blaiauuuuuuww?’

Tom rilde, de imitatie van mevrouw Zuurbiers zee-meeuwen-krijsgeluid was huiveringwekkend goed. ‘Ik ben blij dat die weg is,’ zei hij.

‘Niet alleen weg,’ zei Bridget knikkend, ‘maar netjes opgesloten in de Blootvoetgevangenis.’³

Weer luisterde ze aandachtig met haar Luisterglas. Er wás wel iets te horen, een soort gerommel in de verte, zoals wanneer je diep onder de dekens weggekropen ligt en het hoort donderen... En twee tellen later was het weer stil en hoorde ze alleen de staande klok voor haar eigen Slaap-Kamer⁴ nog rustig tik-tak-tikken. Ze concentreerde zich nog wat beter.

Tom zag haar vingers over het slot dansen terwijl ze haar ogen sloot en luisterde naar de fluisteringen en de klikjes van de cilinders aan de binnenkant.

‘Word je er nooit verdrietig van?’ vroeg hij terwijl hij opkeek naar alle planken die overvol stonden met potten en andere dingen.

Bridget ademde diep in en voelde haar bloed borrelen met die typische Van der Puff-Vloesj vol zintuiglijke prikkelingen: geuren die ze kon proeven en parfums die ze bijna kon hóren, zo [ingelend en zingelend en smakkelend waren ze.

3 De Blootvoetgevangenis werd omringd door een slotgracht met stekelige stekelplanten en punaises, spijkers en tuinharken die met hun punten en tanden omhoog lagen. Er is nog nooit iemand uit de gevangenis ontsnapt.

4 Bridgets slaapkamer was echt een en al Slaap-Kamer: het matras strekte zich uit van links naar rechts en van voren naar achteren, van muur tot muur.

Boter.

Aardbeien.

Vanille.

Chocolade.

Haar hart ging er sneller van kloppen.

Elke geur deinde door haar gedachten als een muzieknoot in een golf van harmonische heerlijkheid die haar het water in de mond deed lopen en haar vervulde met zoveel geluk dat ze misschien nog zou barsten als ze niet uitkeek.

‘Waar zou ik nou verdrietig van moeten worden?’ vroeg ze.

‘Je weet wel...’ zei Tom, en hij friemelde wat aan zijn mouw. ‘Het weeshuis. Dat we Onaardse Kinderen waren. De kerker. Het Grote Doolhof. Al die dingen bij elkaar.’

‘Pfft,’ zei Bridget en ze blies een pluk van haar pony uit haar gezicht.

‘Wat zei je?’

‘Ik zei: pfft! Wat maakt mij het nou uit dat mevrouw Zuurbier me in de Bodemloze Put gooide? Die was toch niet...’

‘En waarom zou een weeshuis een Bodemloze Put nodig hebben?’ vroeg de burgemeester, die vlakbij achter het gordijn stond.

‘Hij was niet écht bodemloos, mevrouw,’ zei Bridget. ‘Veel verder dan een paar kilometer ging hij niet.’

Het gordijn bewoog.

‘Ze heeft je ook opgesloten in een koffer en je in het meer gegooid,’ zei Tom.

‘Dat was niet zomaar een koffer,’ antwoordde Bridget.

‘Een kleine draagkoffer.’

‘Een rugzak.’

‘Een weekendtas.’

‘Een schoudertas.’

‘Een handtasje.’

‘Dat handtasje was wel een beetje krap,’ moest Bridget toegeven. ‘Maar ik heb me er altijd weer uit weten te redden. Ja, toch?’

Tom glimlachte vriendelijk naar haar. ‘Altijd.’

Bridget pakte een draailepelhaak uit haar haar.⁵ ‘En ik heb je ook telkens uit die berenklem kunnen bevrijden, nietwaar?’

Tom drukte zijn hand tegen het glas. ‘Elke keer weer,’ zei hij.

Bridget legde haar hand op de zijne, aan de andere kant van het glas. ‘En elke keer dat ik dat deed, was jij bij me en zong je een of ander maf liedje.’

‘Een máf liedje?’ herhaalde Tom. ‘Ik dacht dat je “Veel geluk, Eekhoortje!” juist leuk vond!’

‘Dat glas van je beweegt,’ zei meneer Constantine, de handelaar in kantoorbenodigdheden, vanachter een grote kamerplant.

Bridget draaide zich met een ruk om.

Het Luisterglas lag op de grond te stuiteren.

Ze pakte de oorschelpen snel op en luisterde.

Voetstappen.

5 De draailepelhaak was een afgeknipte dessertlepel met een gedraaide hals.

Luid en duidelijk... en ze kwamen dichterbij.

‘O, Bridget!’ jammerde Tom. ‘Het spijt me zo! Gooi gewoon een deken over me heen of zo...’

‘Ssst!’ siste Bridget, die de ringlushaak er weer bij pakte.

Ze deed haar best het gerinkel van het Luisterglas te negeren en concentreerde zich op de klikjes van de pinnen in het slot. Ze bewerkte de cilinder alsof ze de snaren van een cello bespeelde met een strijkstok, tot die met een laatste, zwerige draai-en-klik op de juiste plaats terecht kwam en het slot openschoot.

‘Het is je gelukt!’ zei Tom met een harde fluisterstem.

Op dat moment viel het Luisterglas om.

‘Snel!’ fluisterde Bridget, die Tom naar voren trok in een spetterwolk van kruimels. ‘Verstop je!’

De deur zwaaide open en in de deuropening was het silhouet zichtbaar van een man met een stralend wit koksschort en een enorme, slagroomwitte koksmuts op zijn hoofd.

Meneer Ernst van der Puff, de beste bakker van de wereld, liep de winkel binnen.

‘Hallo?’ riep hij. ‘Is daar iemand?’

‘**VERRASSING!**’ riep Bridget, die samen met Tom, de burgemeester en alle anderen uit Mooi-aan-zee tevoorschijn sprong.

Ze lachten toen de lange man achteruitdeinsde en een hand tegen zijn borst drukte.

‘O, hemeltje, lieve schat!’ zei meneer Van der Puff, die Bridget omhelsde en van de grond tilde. ‘Ik schrok me bijna de koksmuts van mijn hoofd! Wat is hier aan de hand?’

‘O, Bridget, het is je gelukt!’ riep Pascal uit. Hij klauterde op Bridgets schouder.⁶ ‘Als hij Tom had gezien, zou het hele verrassingsfeestje in de soep zijn gelopen!’

‘Een verrassingsfeestje?’ vroeg meneer Van der Puff stralend. Mensen kwamen naar voren om hem een klopje op zijn schouder te geven. ‘Voor mij?’

Bridget sloeg haar armen rond zijn middel en gaf hem een dubbeldikke knuffel.

‘Fijne verjaardag, pap!’ zei ze.

6 Elfen zijn, uiteraard, overal te vinden waar dingen worden gemaakt. Bakkerselfen, zoals Pascal La Fleur, heten Bakselaars. De elfen van een bloemist zijn Bloemers, en bij de opticiens vind je Knippers. De elfen van een smid zijn Spotters.

2

Meneer Van der Puffs feestje

briljante baksels * meer gebak dan jongen * griezelverhalen

Van der Puffs grote koperen kassa stond als een soort kamerorgel midden in de winkel, en bij elke verkoop speelde hij een vrolijk lied. De toetsen en hendels van de kassa waren door alle handelingen en jaren heen afgesleten en de behuizing blonk als de knopen op een sergeantsuniform.

Bridget zag Tom eronder weggedoken zitten.

‘Wat ben je nú weer aan het eten?’ vroeg ze terwijl ze zich naast hem in de krappe ruimte wurmde.

De gasten waren inmiddels aan het dansen. Laarzen en schoenen schuifel-

den voorbij en Pascal⁷ danste vrolijk tussen alle voeten door.

‘Een Fmikkeltaftief Pafteitje,’ zei Tom, waarbij de kruimels in het rond vlogen.

‘Ik dacht dat Boterknapperaars jouw lievelings waren?’

Toms ogen werden zo wazig en glazig als het bovenste laagje van een Dubbeldikke Donut.

‘Ja, die ook,’ zei hij en hij gaf Bridget een stukje van zijn Smikkeltastische Pasteitje.

Ze kauwden zwijgend.

Ze zaten vlak naast de haakjes die onder de toonbank waren bevestigd, met daaraan meneer Van der Puffs bakkersbenodigdheden. Hier hingen tangen, papieren zakjes, een stoffer en blik en een paar klompen.

Bridget kon zich nog goed herinneren hoe het was toen ze de eerste keer hier, achter de gouden ketting, mocht komen. Het voelde alsof ze een geheim koninkrijk had betreden.

Van der Puffs Brood & Banket was zonder twijfel de prachtigste winkel van de hele wereld.

Er waren heel hoge kasten met gouden randen die glinsterden in het licht van de straatlantaarns.

Er waren gepoetste spiegels, bedekt met het krullerige handschrift van meneer Van der Puff.

Er waren ladders op wieltes die heen en weer rolden,

⁷ Net als alle Bakselaars was ook Pascal vrij klein, heel rond en heel erg zwaar.